

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **CZT, a. s.**, se sídlem Bratranců Veverkových 396, Pardubice, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 1. 2013, čj. 1508-2/2013-900000-304.3 a čj. 1508-3/2013-900000-304.3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 9. 2013, čj. 52 Af 34/2013 – 108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Zajišťovacím příkazem ze dne 18. 10. 2006, čj. 7572/06-0663-024, Celní úřad Pardubice (dále jen „správce daně“) uložil žalobci zajistit částku daně složením jistoty ve výši 66 530 493 Kč. K odvolání žalobce Celní ředitelství Hradec Králové (dále jen „celní ředitelství“) rozhodnutím ze dne 16. 11. 2006, čj. 16780-03/06-0601-21, změnilo částku jistoty na 34 846 457 Kč. Krajský soud v Hradci Králové odmítl žalobu proti rozhodnutí celního ředitelství usnesením ze dne 31. 10. 2007, čj. 30 Ca 114/2006 – 24, které bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, čj. 9 Afs 13/2008 – 90, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 31. 5. 2010, čj. 30 Ca 114/2006 – 114, krajský soud zrušil rozhodnutí celního ředitelství a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010 – 139. Celní ředitelství zastavilo řízení o odvolání rozhodnutím čj. 12742-2/2010-060100-21,

ze dne 24. 9. 2010 k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno (rozhodnutím ze dne 27. 10. 2010, čj. 2548-2/2011-060100-21). Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2011, čj. 2548-3/2011-060100-21, celní ředitelství zrušilo zajišťovací příkaz a zastavilo řízení.

2. Zajišťovacími exekučními příkazy ze dne 1. 11. 2006, čj. 7968/06-0663-21 a čj. 7968-02/06-0663-21, správce daně nařídil provedení exekuce příkázáním pohledávky na peněžní prostředky stěžovatele k uhrazení zajištění dosud nestanovené spotřební daně ve výši 66 530 493 Kč. K odvolání žalobce celní ředitelství rozhodnutími ze dne 24. 11. 2006, čj. 16987-02/06-0601-21 a čj. 16987-03/06-0601-21, změnilo výši příkázané částky na 34 846 457 Kč. Krajský soud zamítl žaloby proti rozhodnutím celního ředitelství rozsudkem ze dne 29. 4. 2008, čj. 30 Ca 120/2006 – 61, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, čj. 9 Afs 65/2008 – 97, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud rozsudkem ze dne 15. 3. 2011, čj. 30 Af 1/2010 – 148, žalobu zamítl, Nejvyšší správní soud zrušil tento rozsudek rozsudkem ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011 - 181, a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 24. 9. 2012, čj. 30 Af 1/2010 – 209, krajský soud zrušil oba zajišťovací exekuční příkazy (z 1. 11. 2006) i rozhodnutí celního ředitelství o odvolání proti těmto příkazům (z 24. 11. 2006).

3. Nyní napadenými rozhodnutími ze dne 18. 1. 2013, čj. 1508-2/2013-900000-304.3 a čj. 1508-3/2013-900000-304.3, žalovaný zastavil řízení o odvolání proti zajišťovacím exekučním příkazům. (*pozn. NSS: V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., stávající celní ředitelství zanikla ke dni 1. 1. 2013. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Generální ředitelství cel.*)

II.

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu v Hradci Králové. V žalobě namítl, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, protože jejich výroky jsou vnitřně rozporné. Řízení o odvolání bylo zastaveno podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, podle kterého se řízení zastavuje, stalo-li se podání bezpředmětným. Žalovaný však uvedl, že řízení o odvolání se zastavuje, protože se řízení stalo bezpředmětným. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, čj. 1 Aps 2/2007 – 75, který se zabýval obdobnou situací a soud zrušil prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí o odvolání [Daňové řízení bylo zatíženo vadami, které mohly mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, ale důvod daňového řízení neodpadl. Za této situace mohl odvolací správní orgán pouze zastavit řízení o odvolání podle § 27 odst. 1 písm. h) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.]. Stěžovatel z judikátu dovodil, že řízení mělo být zastaveno, protože se jednalo o nepřipustné podání, nikoliv proto, že se podání stalo bezpředmětným.

5. Stěžovatel zopakoval, že krajský soud zrušil exekuční příkazy i rozhodnutí o odvolání proti nim, protože již neexistoval exekuční titul. Rozhodnutí tedy byla zrušena pro nezákonnost. Rozsudek čj. 1 Aps 2/2007 – 75 je přílehlavý i v nyní posuzované věci a žalovaný jej měl zohlednit. Žalovaný sice nemohl vyhovět odvoláním, protože napadená rozhodnutí již neexistovala, ale měl rozhodnout o odvoláních způsobem popsáním v rozsudku krajského soudu čj. 30 Af 1/2010 – 209. Závěrem s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, čj. 2 Azs 252/2004 – 93, stěžovatel uvedl, že žaloba je přípustná. Podáním ze dne 12. 3. 2013 stěžovatel rozšířil žalobní body a doplnil, že žalovaný měl daňovou exekuci zcela zastavit podle § 181 odst. 2 písm. a), příp. písm. b) daňového řádu. Ustanovení § 181 daňového řádu je totiž zvláštním ustanovením vůči § 106 tohoto zákona. Stěžovatel byl přesvědčen, že daňová exekuce může být zastavena odvolacím orgánem v průběhu odvolacího řízení.

6. Krajský soud usnesením ze dne 17. 9. 2013, čj. 52 Af 34/2013 – 108, odmítl žalobu pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 70 písm. a) s. ř. s., protože nepovažoval napadená správní rozhodnutí za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., resp. za rozhodnutí, jimiž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva a povinnosti stěžovatele. Usnesení krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupné na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

8. Podle stěžovatele žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti daňového řízení zakotvenou v § 109 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, čj. 1 Afs 65/2009 – 120, a upozornil, že žalovaný rozhodl o zastavení řízení, aniž by bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Teprve proti prvostupňovým rozhodnutím by byla přípustná odvolání, o kterých by rozhodoval žalovaný. Podle krajského soudu proti napadeným rozhodnutím nebylo přípustné odvolání. Stěžovatel byl zkrácen na svých právech a rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, stěžovatel dovodil, že rozhodnutí žalovaného jsou v rozporu s principem předvídatelnosti práva (který je mimo jiné zakotven i v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Stěžovatel upozornil na odlišný postup žalovaného v jiné věci, kdy v podobné procesní situaci postoupil podnět k vydání rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně. Žalovaný porušil základní zásady správy daní i základní zásady činnosti správních orgánů a jednal v rozporu se zákonem. Poukázal i na nález Ústavního soudu ze dne 1. 2. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2127/12.

9. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že v žalobě netvrdil dotčení svých práv. Namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, je tedy zřejmé, že již v žalobě tvrdil, že došlo k zásahu do jeho subjektivních veřejných práv. Je-li rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, nepochybně dochází k zásahu do práv jeho adresáta. Pokud stěžovatel tvrdil, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, fakticky tvrdil i zásah do svých práv.

10. Dále stěžovatel zopakoval, že žalovaný vůbec neměl ve věci rozhodnout a krajský soud mohl zrušit napadená rozhodnutí i bez nařízení jednání. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, krajský soud je měl zrušit z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Rozhodnutí žalovaného jsou podle stěžovatele v rozporu se zákonem a čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 4, čl. 90 a čl. 89 odst. 2 Ústavy, čl. 2 odst. 2, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

11. Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud porušil § 74 odst. 1 s. ř. s., protože vyjádření žalovaného k žalobě mu bylo doručeno teprve s usnesením o odmítnutí žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, čj. 2 Afs 121/2005 – 60). Krajský soud tak stěžovateli neumožnil vyjádřit se k argumentaci žalovaného. Pokud byli žalovaný i krajský soud přesvědčeni, že je žaloba nepřipustná, soud měl stěžovatele vyzvat, aby se k tomuto právnímu názoru vyjádřil (srov. § 118a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Krajský soud měl stěžovateli zaslat vyjádření žalovaného, případně jej vyzvat, aby podal repliku, a teprve poté mohl rozhodnout ve věci samé bez jednání. Uvedeným nesprávným postupem krajský soud porušil čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 4, čl. 90, čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 2 odst. 2, čl. 37 odst. 3, čl. 36

odst. 1 a 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Závěrem stěžovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS, a náleží Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 30/03.

IV.

12. Žalovaný uvedl, že z podání, kterým stěžovatel vyzval žalovaného k vydání rozhodnutí, ani z žaloby nebylo zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá. Z rozšíření žaloby lze dovodit, že se dovolával zastavení exekuce podle § 178 odst. 4 daňového řádu, z jiných tvrzení naopak vyplývalo, že stěžovatel nesouhlasil se zastavením řízení žalovaným. Žalovaný podotkl, že zmíněné ustanovení daňového řádu se netýká zastavení exekuce a exekuční příkazy byly ještě před zrušujícím rozsudkem krajského soudu „mrtvé“. Byly spotřebovány a na jejich základě neprobíhalo žádné exekuční řízení. Krajský soud zrušil i exekuční příkazy, po nabytí právní moci jeho rozsudku tedy nemohla probíhat žádná exekuce, i kdyby tomu tak do té chvíle bylo. Neprobíhalo proto žádné exekuční řízení, které by bylo možné zastavit. Judikatura obecných soudů podle o. s. ř. nesměšuje instituty zrušení exekučního rozhodnutí a zastavení exekuce.

13. Dále žalovaný zdůraznil, že nerozhodl o věci samé, pouze zastavil řízení o obou odvoláních, přičemž tak postupoval z jisté procesní opatrnosti. Žalovaný přisvědčil závěru krajského soudu, že poučení o opravných prostředcích v napadených správních rozhodnutích nebylo správné a že vydání těchto rozhodnutí není v obdobných případech nutné. Předmětná rozhodnutí nijak neupravila postup správce daně, pouze deklarovala, že žalovaný nepovede žádné odvolací řízení, protože se stalo bezpředmětným. K námitce stěžovatele, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro užití pojmu „řízení“ namísto pojmu „podání“, žalovaný uvedl, že rozhodnutí byla vydána dne 18. 1. 2013, přičemž k 1. 1. 2013 bylo slovo „podání“ v § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu nahrazeno slovem „řízení“. Ať už napadená rozhodnutí měla být vydána či nikoliv, nemohou být předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Argumentace stěžovatele se míjí s tím, o čem žalovaný „rozhodl“ a jak na tento postup nahlížel krajský soud.

14. Zásada *de similibus idem est iudicandum* platí, i kdyby nebyla v právním řádu zakotvena. Kvůli krátké lhůtě žalovaný neměl možnost porovnat posuzované řízení s řízením, kterého se stěžovatel dovolával. I kdyby však rozdíl v postupech oddělení žalovaného byl natolik zásadní, krajský soud by nemohl postupovat jinak, protože napadená správní rozhodnutí se nemohla nijak projevit v materiální sféře stěžovatele, a jsou proto vyloučena ze soudního přezkumu. Žalovaný však byl přesvědčen, že v jiné věci nepostupoval nepředvídatelně či bez důvodu odlišně. K určitému rozdílu v postupu mohlo dojít, tato skutečnost se však stěžovatele nemohla materiálně dotknout.

15. K procesním námitkám odkazujícím na o. s. ř. žalovaný podotkl, že se nikdy nesetkal s tím, že by soud sděloval, jak hodlá ve věci rozhodnout, a že by se k tomuto záměru strany vyjadřovaly.

V.

16. V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel uvedl, že je zaražející, že žalovaný umožňuje, aby docházelo k rozdílným procesním postupům. To je v právním státě nepřijatelné. Stěžovatel má právo na to, aby žalovaný rozhodl o jeho věci správně i z procesního hlediska, což neučinil. Došlo-li v době od vydání exekučních příkazů do jejich zrušení ke změně procesní úpravy, tato skutečnost nemůže jít k tíži stěžovatele. Nezákonné daňové řízení vedly správní orgány, negativní důsledky proto musí jít k jejich tíži. Stěžovatel dále poukázal na zásadu spravedlnosti, ke které přihlédl i Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 9 Afs 28/2011 – 181. Závěrem stěžovatel setrval na názoru, že přiměřené použití o. s. ř. (zejména § 118a) je namístě i v soudním řízení správním.

VI.

17. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

18. Kasační stížnost není důvodná.

19. V zájmu přehlednosti nastalé procesní situace soud připomíná, že rozsudkem čj. 30 Af 1/2010 – 209 krajský soud zrušil rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacím exekučním příkazům (z 24. 11. 2006) i zajišťovací exekuční příkazy (z 1. 11. 2006). Rozhodnutími, která jsou předmětem přezkumu v nyní posuzované věci, žalovaný již jen zastavil řízení o odvolání proti (již dříve soudem zrušeným) zajišťovacím exekučním příkazům podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, protože řízení se stalo bezpředmětným.

20. Po odmítnutí žaloby stěžovatel v kasační stížnosti zejména namítl, že rozhodnutími žalovaného byla porušena zásada dvojinstančnosti daňového řízení, protože o zastavení řízení měl rozhodnout správní orgán prvního stupně, zásada předvídatelnosti práva, a dále § 5 odst. 3 daňového řádu, § 2 odst. 3 správního řádu a některé články Ústavy, Listiny a Úmluvy. Stěžovatel rovněž tvrdil, že krajský soud měl zrušit správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost z úřední povinnosti.

21. Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby, lze ji podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., protože krajský soud nepřistoupil k meritornímu projednání věci.

22. Je zřejmé, že stížní námitky z větší části nespádají pod jediný důvod kasační stížnosti, který je v posuzované věci přípustný [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Stěžovatel totiž nebrojil proti důvodům, jež vedly krajský soud k odmítnutí žaloby a které vyjádřil v napadeném usnesení. Kasační stížností pouze rozšířil výhrady vůči rozhodnutím žalovaného, aniž by vyvrátil závěr krajského soudu, že se rozhodnutí žalovaného nedotkla práv stěžovatele. Argumentace stěžovatele je v tomto rozsahu nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Pouze pro úplnost soud dodává, že krajský soud nebyl povinen zkoumat, zda jsou napadená správní rozhodnutí nepřezkoumatelná, dospěl-li k závěru, že jsou vyloučena ze soudního přezkumu (viz rozsudek ze dne 17. 8. 2004, čj. 4 Ads 54/2003 – 91, č. 393/2004 Sb. NSS).

23. Pokud stěžovatel namítl, že již v žalobě zpochybnil zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, a tím měl tvrdit i zásah do svých subjektivních veřejných práv, Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou.

24. Stěžovatel v žalobě především tvrdil, že žalovaný měl rozhodnout o zastavení řízení podle jiného zákonného ustanovení, resp. že měl zastavit exekuci podle § 181 daňového řádu. Byť relativně obecně namítl, že rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná a nezákonná, nevysvětlil, jak se mohla negativně dotknout jeho právní sféry. Toto dotčení ostatně bylo v kontextu posuzované věci jen stěží představitelné, protože exekuční titul i exekuční příkazy byly již dříve zrušeny soudem, a řízení o odvolání proti exekučním příkazům proto ztratilo svůj smysl (pro srovnání lze připomenout, že podobně a v podobné procesní situaci, byť s odlišnostmi danými půdorysem jiného procesního předpisu, postupuje Nejvyšší správní soud – srov. usnesení ze dne 14. 7. 2005, čj. 7 Afs 1/2003 – 144). Stěžovatel v zásadě nebrojil proti zastavení řízení o odvolání, ale pouze nesouhlasil s důvodem, pro který tak žalovaný postupoval. Jakkoliv nelze obecně vyloučit přezkum správního rozhodnutí o zastavení řízení, v kontextu posuzované věci a žalobních i stížních námitek nebylo vůbec zřejmé, jaké změny svého právního postavení hodlal

stěžovatel svými podáními dosáhnout. Za této situace nebylo namístě, aby kasační soud hledal ve stížnosti, brojící primárně proti správním rozhodnutím, důvody pro zrušení usnesení krajského soudu.

25. Dále krajský soud podle stěžovatele porušil § 74 odst. 1 s. ř. s., protože stěžovateli zaslal vyjádření žalovaného k žalobě až s usnesením o odmítnutí žaloby. Ani tato námitka neobstála.

26. K porušení § 74 odst. 1 s. ř. s. a zároveň principu rovného postavení účastníků v řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. obecně dojde tehdy, pokud soud v rozhodnutí vyjde z vyjádření některého účastníka řízení, aniž by ostatním účastníkům řízení umožnil vyjádřit se k němu. To platí zejména v případech, kdy soud rozhoduje bez nařízení jednání (srov. např. rozsudek ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 5/2012 – 31).

27. Ze spisů vyplynulo, že krajskému soudu bylo dne 3. 5. 2013 doručeno vyjádření žalovaného k žalobě. Z doručanky založené na č. listu 112 spisu krajského soudu přitom vyplývá, že toto vyjádření bylo doručeno zástupci stěžovatele až s napadeným usnesením. Nejvyšší správní soud ovšem v posuzované věci uzavřel, že se nejednalo o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného usnesení.

28. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba je nepřijatelná, protože žalobce nevyčerpal opravné prostředky proti napadeným správním rozhodnutím [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. K žalobním námitkám žalovaný podotkl, že řízení bylo zastaveno podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí a dále odůvodněno. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný formálně zastavil odvolací řízení ve věci, kde nebylo o čem rozhodovat, protože rozhodnutí napadená odvoláním byla zrušena soudem.

29. Z porovnání vyjádření žalovaného a napadeného usnesení krajského soudu je jednoznačně zřejmé, že krajský soud argumenty žalovaného vůbec nezohlednil. Právní názory žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě tedy nebyly pro posouzení věci krajským soudem rozhodné a neovlivnily rozhodnutí o žalobě.

30. Konečně se pak stěžovatel domáhal aplikace § 118a o. s. ř. a namítl, že jej krajský soud neseznámil s právním názorem o nepřijatelnosti žaloby. Kasační soud ovšem již v rozsudku ze dne 13. 11. 2006, čj. 8 As 33/2005 – 52, dovodil, že „*přezkum správních rozhodnutí správními soudy představuje samostatný typ řízení, oddělený od systému civilního soudnictví, a řídící se vlastním procesním předpisem, kterým je soudní řád správní. Použití občanského soudního řádu na základě § 64 s. ř. s. je třeba považovat za výjimečné a uplatňující se pouze v případech, na které ustanovení soudního řádu správního vůbec nedopadají.*“ Jednání před správními soudy upravuje § 49 s. ř. s. a poučovací povinnost je zakotvena v § 36 odst. 1 s. ř. s. Užití § 118a o. ř. s. nepadá do úvahy, protože zásada koncentrace i systém opravných prostředků je ve správním soudnictví zcela odlišný. Krajský soud nebyl povinen poučit stěžovatele podle § 118a o. s. ř., protože řízení probíhalo podle soudního řádu správního. Občanský soudní řád nebylo možno přiměřeně použít ani podle § 64 s. ř. s., protože úprava poučovací povinnosti je v soudním řádu správním komplexní a ucelená a není třeba ji doplňovat ustanoveními z jiného procesního předpisu (srov. rozsudek ze dne 11. 7. 2012, čj. 2 Ans 12/2011 – 134).

31. Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

32. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti

úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. září 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu